

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΜΟΥΣΩΝ ΝΙΚΗΣ ΑΡΙΘ. 2

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΤΙΜΑΤΑΙ

10 ΛΕΠΤΑ 10

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Εν Ελλάδι, έτησία Δρ. 6

» » έξάμηνος Δρ. 4

Εξωτερικού έτησία Φρ. 10

» » έξάμηνος Φρ. 6

Η ΦΥΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο τετραγωνισμός του κύκλου και οι αναζητητάι αυτού (συνέχεια και τέλος, μετά εικόνας), υπό Φ. Π. — Το βαρόμετρον και αι απαραίτητοι όδηγίαί αυτού, υπό Αστέρου. — Ο όρκος (συνέχεια υπό Γ. Μ. — Περί της παρά τοίς Σίναις άνατροφής (συνέχεια και τέλος) υπό Δ. Γ. — Η Σωσάννα Ραμώ, υπό Maurice de Fos (μετάφρασις μετά εικόνων. — Δισαί αι γυναίκες φέρουσι κεφαλήν διαβόλου (άνέκδοτος παράδοσις), υπό Δαίμονος. — Οι τέσσαρες Μονάρχαι (μετάφρασις), υπό Π. Κ. Π. — Ποικίλα — Δινί γράματα. — Αντάποκρίσεις της «Φύσεως».

Ο ΤΕΤΡΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΥΚΛΟΥ ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΑΖΗΤΗΤΑΙ ΑΥΤΟΥ

(συνέχεια, και τέλος).

Ο Βρισάων, γεωμέτρης προγενέστερος του Αρχιμήδους, διατίσινετο, ότι ο κύκλος είναι μεσανύλιχος ποσότης μεταξύ του έν αυτόν έγγεγραμμένου και εκτός αυτού περιγεγραμμένου τετραγώνου.

Ο διάσημος Καρδινάλιος de Cusa διασχυρίζετο, ότι εύρε τον τετραγωνισμόν του κύκλου δια της περιστροφής στεφάνης επί όμαλου επίπέδου. Έν τούτοις ή ερίσχομένη αξία του π απέχει πολύ της υπό του Αρχιμήδους διδομένης.

Ο δε Κάρολος de Bonelles, ούτως την εικόνα παρατίθεμεν δεδε, έν τώ περιέρω αυτού συγγράματι. Περί Πρακτικης

Οι λύται του τετραγωνισμού του κύκλου του 15' αιώνος.

Γεωμετρίας, (τῷ πρώτῳ ἔως ἐκτυπωθέντι βιβλίῳ περί γεωμετρίας) τῷ δημοσιευθέντι κατὰ τὸ ἔτος 1550, διατείνεται, ὅτι αὐτὸς ἄλλος ἔλυσε τὸ περίφημον πρόβλημα.

«Ολλοί, κατὰ τοὺς παρελθόντας χρόνους, γράφει ἐν αὐτῷ, κατέβρισαν εἰς τὸν τετραγωνισμόν τοῦ κύκλου, πλὴν πάντες κοπιήσαντες οὐδὲν ἐπέτυχον τοῦ σκοποῦ. Ὁ Αρχιμήδης ἐκ Συρακουσῶν καὶ ὁ Εὐκλείδης Μεγαρεὺς (1), ἀπέλωσαν χρόνον καὶ οὐδὲν ἐπωφελή-

θησαν. Περί δὲ τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἐπιτευχθείσης λύσεως ἰδοῦ πῶς ἀποφαίνεται ὅτι ἀνεκάλυψε ταύτην.

«Ὅτε ὁ Νικόλαος de Cusa, σεβασμιώτατος Καρδινάλιος ἀνεκρίνωσεν, ὅτι ἔλυσε τὸν τετραγωνισμόν τοῦ κύκλου, μετέβη παρ' αὐτῷ (ἐξ ἧς μεταβάσεως ὠφελήθη πολύ), καὶ ἐνῶ εὐρισκόμεθα ἡμέραν τινὰ ἐπὶ τῆς μικρᾶς γούρας τῶν Παρισίων, ὅπθον παρετηροῦμεν τοὺς τροχούς ἀμαξίου τινὸς στρεφομένου ἐναντι ἡμῶν, ἀντελήθη αἴφνης κίνησιν τινὰ, ἐξ ἧς μοι ἐπήλθεν ἡ ἰδέα διὰ τῆς εὐκαιρίας ταύτης νὰ τελειοποιήσω τὴν ἐφευρεσίαν μου. Ἐπιστρέψας οἶκοι ἀμέσως, τῇ βοήθειᾳ τοῦ διαδύτου καὶ τῶν γεωμετρικῶν μου ἐργαλείων ἔλυσα τὸ ζήτημα.»

Μάλιστα, ὁ σεβάσιμος πατὴρ ἔλυσε ἀμέσως τὸ ζήτημα, πλὴν ὑπὸ τὸν ὄρον ὅτι ἡ αξία τοῦ π κατ' αὐτὴν εἶναι ἴση πρὸς $\sqrt{10}$, ὅπερ δὲν εἶναι ἀκριβές.

Ἡ μαγία περὶ τὴν ἀναζήτησιν τοῦ τετραγωνισμοῦ τοῦ κύκλου, ἰδίως κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ δεκάτου ἔκτου αἰῶνος, ὑπῆρξε γενική καὶ εἶχε καταλάβῃ τότε τοὺς σοφοὺς ἀπαντας.

Ο Μέγας Κάρολος Πέμπτος εἶχεν ὑποσχεθῆ βραβεῖον 100,000 σκούδων εἰς τὸν τετραγωνίσαντα τὸν κύκλον, αἱ δὲ Ὀλλανδικαὶ χῶραι προσέφερον σημαντικὸν ποσὸν ὑπὲρ τοῦ λύτου τοῦ προβλήματος τούτου.

Ἡθιανῶς ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ἀπολαύσεως τῆς ὑποσχεθείσης ἀμοιβῆς ὁ Oronce Finée ἐδημοσίευσεν τὸν μαθηματικὸν γρίφον (Rebus mathematicus), ἐν ᾧ διατείνεται, ὅτι ἐφεύρα τὸν τετραγωνισμόν τοῦ κύκλου, τὸν τριγωνισμόν τῆς γωνίας κτλ. Τὸ ἔργον τοῦτο, δι' οὗ ἐφαντάσθη ὅτι θά προσεπορίζετο δέξαν ἀθάνατον, ἐξητάσθη ἀμέσως καὶ ἐξηλέγχθη παρὰ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, οἵτινες τὸ κατέκριναν καὶ περιεφρόνησαν, μετ' οὗ δὲ πολὺ περιέπεσεν εἰς λήθη.

Ο Scaliger, διάσημος φιλόλογος, ἀκμάσας περὶ τὸ τέλος τοῦ δεκάτου ἔκτου αἰῶνος, ἐδημοσίευσεν Νέαν Κυκλομετρίαν, ἐν ἧ οὗτος περιέγραψε λύσιν τινὰ τοῦ τετραγωνισμοῦ τοῦ κύκλου, δι' ἧς ἀπεδείκνυν, ὅτι ἡ περίμετρος τοῦ ἐν τινὶ κύκλῳ ἐγγεγραμμένου δωδεκαγώνου εἶναι μεγαλειτέρα τῆς περιφερείας τοῦ ἐν ᾧ ἐνδιαλαμβάνεται κύκλου. Ὁ δὲ πάτερ Clavius, ὅστις ἀνέτρεψεν ἄρδην τὰ χωνδρὰ ἀστοχήματα, ἅτινα καταπλημμυροῦσι τὴν Κυκλομετρίαν, ἐμπίπτει εἰς ἐτέρας ἀντιθέσεις, ἐνῶ ταυτόχρονως ἐξευτελίζει τὸν Scaliger, καὶ μέμφεται τοῦ Αρχιμήδους καὶ Εὐκλείδους.

Τῷ 1720 ὁ Ἰωάννης Βακὼν δίδωσιν ἐτέραν λύσιν τοῦ θείου τούτου προβλήματος τοῦ τετραγωνισμοῦ τοῦ κύκλου, καὶ ἀποδεικνύει τὰς ὑπαρχούσας σχέσεις τοῦ θεωρήματος τούτου πρὸς τὴν ὀπτα-

τούτους. Ὁ Αρχιμήδης ἐξοχώτατος καὶ περικλειστότατος τῶν μαθηματικῶν τῆς ἀρχαιότητος, γεννηθεὶς ἐν Συρακούσαις τῷ 287 π. χ. συνέγραψε πολλά, περὶ μέτρου κύκλου, σφαιρας, κυλίνδρου, σφαιροειδοῦς, κωνοειδοῦς, ἑλικος, ἔργα θαυμασώμενα μέχρι ταῦτα. Τιμᾶται δὲ ὡς ἐφευρέτης τῆς μηχανῆς καὶ υδροστατικῆς. Αὐτὸς πρῶτος ἐπένοησε τὸν νόμον τῆς ἰσορροπίας τῶν σωμάτων ἐντὸς ὑγροῦ. Ὑπάρχει πιστήγματος ἡ Αρχιμήδους ἑλιξ διαθρυλλοῦνται δὲ προσέτι τὰ καυστικά κάτοπτρα, δι' ὧν ἡσύχως ἐργαζόμενος ἐκ τοῦ θαλάμου κατέπλεξεν, ὁ δαιμόνιος ἀνὴρ, τὸν στόλον τῶν Ρωμαίων πολιορκούντων τὴν πατρίδα αὐτοῦ. Ἀλωθείσης τῆς πόλεως, ὁ Μάρκελλος διάταξε τὰ δέοντα ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ Αρχιμήδους· ἀλλὰ στρατιωτικῆς προλαβὼν ἐφόνευσεν αὐτόν, ἐπειδὴ μηδεμίαν ἡϊόδοτο παρ' αὐτοῦ ἀπατησίως ὡς προσέγοντος τὸν νοδὸν ἐν μαθηματικαῖς μελέταις.

Εὐκλείδης, περίφημος μαθηματικὸς ἐκ Τύρου, πατὴρ τῆς Γεωμετρίας, ἔβη κατ' ἀρχὰς εἰς Ἀθήνας ἐχρημάτισε μαθητῆς τοῦ Πλάτωνος, ὕστερον δὲ μεταβὰς εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, ἐδίδαξεν ἐνταῦθα μετὰ πολλῆς φήμης τὴν γεωμετρίαν· ἐκ δὲ τῶν διαφόρων αὐτοῦ μαθηματικῶν συγγραμμάτων σώζονται ἐτι τινὰ περιέχοντα πολλὴν ἀκριβείαν καὶ βαθεῖας παρατηρήσεις. Διατελεῖ δὲ μέχρι σήμερον ὁ διδάσκαλος ἡμῶν ἐν τῇ παραδόσει τῆς γεωμετρίας.

(1) Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἀνωτέρω προκύπτει ἀντιζηλία μεταξύ τῶν τότε σοφῶν, παρατίθεμεν κατωτέρω τινὴ τρόπον ἢ νέα ἱστορία κατατάσσει τοὺς σοφοὺς

σίαν του 'Εξοκλή και την ἀποκάλυψιν του 'Αγίου 'Ιωάννου!

Κατά τὸ αὐτὸ ἔτος εἰς Κύριον Μιθουλῶν, ὅστις ἐπίσης εἶχεν εὐρη τὸν τετραγωνισμὸν τοῦ κύκλου, κατέθεσε παρά τινι συμβολαιογράφῳ 1000 σκούδα, ἵνα δοθῶσιν ὡς ἀμοιβή εἰς θνήσκον ἐκ τῶν γεωμέτρων, ἠθέλην ἀνακαλύψῃ τὸ ἐλάχιστον λάθος ἐν τοῖς ὑπολογισμοῖς αὐτοῦ. Πλὴν ἡ τὸλμη του αὐτῆ τῶ ἔσειχεν οὐκ ὀλίγον, διότι ὁ Nicole, ἔτι νέος ὢν, ἔπισεν αὐτὸν εὐκόλως περὶ τῆς χονδρῆς ἀμαθείας του, τὸ δὲ χρῆμα ἐδόθη εἰς τοὺς πτωχοὺς.

Ἀπὸ τῆς νηπιότητος τῆς γεωμετρίας ὁ κύκλος ἐθεωρήθη ὡς πολὺγωνο, ἀπεριόριστου ἀριθμοῦ πλευρῶν καὶ ἐπομένως περιέχον τὴν μείζονα ἐπιφάνειαν πρὸς κύκλον.

Ἐν τούτοις ὁ Clerget ἐτόλμησε ν' ἀνασκευάσῃ τὴν πλάνην ταύτην τῶν γεωμετρῶν καὶ δισηγορίσθη ἐξ ἐναντίας, ὅτι ὁ κύκλος εἶναι πολὺγωνόν τι περιέχον ὀρισμένον ἀριθμὸν πλευρῶν! καὶ ὅτι ἐφευρε καὶ τὸν τριγωνισμὸν τῆς γωνίας, καὶ πρὸ πάντων τὸ θαυμαστότερον, τὸ μέγεθος τοῦ σημείου τῆς ἐπαφῆς δύο ἀνίσων σφαιρῶν!

Νομίζομεν ὅτι σὺν τῇ περατώσει τῆς βραχέιας ἡμῶν ταύτης περὶ τετραγωνισμοῦ τοῦ κύκλου μελέτης, ἣτις πιστεύομεν ἀρκούντως ἀπέδειξε τὴν πλάνην καὶ τὸ γελοῖον τῶν αὐτοθεωρηθέντων μέτρων: σήμερον λυτῶν τοῦ τετραγωνισμοῦ τοῦ κύκλου, εἶναι ἐπάναγκες ν' ἀνακεφαλαιώσωμεν ἐν δυοὶ λέξεσι τὴν ἀληθῆ καὶ ἀκριβῆ ὑπὸ γεωμετρικῆν ἐποψίν θεωρίαν τοῦ ἀλύτου τούτου προβλήματος μαθηματικῶς, ἵνα πᾶς τις πεισθῇ ἐντελῶς περὶ τοῦ ἀδυνάτου τῆς λύσεως τοῦ θεωρήματος τούτου.

Τὸ πρόβλημα τοῦ τετραγωνισμοῦ τοῦ κύκλου συνίσταται εἰς τὴν εὐρεσίαν τετραγώνου, οὗτινος ἡ ἐπιφάνεια ἠθέλην εἶσθαι πικντάπαν ἴση τῇ ἐπιφανείᾳ δεδομένου κύκλου, καὶ εἰς τὴν ἀπόδειξιν τούτου γεωμετρικῶς καὶ ἐν μαθηματικῇ ἀκριβείᾳ.»

Ἡ λύσις τοῦ προβλήματος τούτου ἐθεωρήθη γεωμετρικῶς ἀδύνατος ἀπ' ἀρχαιολόγων χρόνων μέχρι σήμερον, οἱ δὲ νεώτεροί ἀναζητῆται τούτου οὐχὶ μόνον δὲν ἐπέτυχον εἰς τὴν λύσιν αὐτοῦ, ἀλλ' οὐδὲ ὑπερέβησαν τὰς θεωρίας καὶ τοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν ἀρχαίων ἀναζητητῶν, ἀλλ' οὐτε καὶ ἐφευρὸν τοῦλάχιστον βῆσιν ἐλλοίαν ἐξικινῶσαν εἰς τὴν ἀξίαν τοῦ π.

Ὅσοι δὲ τὴν σήμερον βάλλουσιν εἰς τὸν σκοπὸν τούτου, ἀναντιρρήτως προακρούουσι κατὰ σκοπέλου, καθ' οὗ ἡ ἀνθρωπίνη διάνοια ὑποχωρεῖ κατὰσχυσμένη!

Φ. Η.

ΤΟ ΒΑΡΟΜΕΤΡΟΝ ΚΑΙ ΑΙ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΙ ΟΔΗΓΙΑΙ ΑΥΤΟΥ

Μολονότι ὀλίγοι μεταξὺ τῶν ἡμετέρων συμπολιτῶν ποιῶσι χρῆσιν τοῦ βαρομέτρου, καὶ ἐν τούτοις οἱ πλείστοι ἐξ αὐτῶν ἀμφιβάλουσι περὶ τῆς ἐπιτυχίας του, θεωροῦμεν καλὸν νὰ μεταδώσωμεν τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις σχετικὰς τινας περὶ αὐτοῦ ὁδηγίας, καθότι ἐν Εὐρώπῃ ἀπεδείχθη ἡ μεγάλη χρησιμότης αὐτοῦ συνεπεί τῶν τελευταίων ἀστασιῶν τοῦ καιροῦ καθ' ἃς ἐπεβραβείωθη ὑπὸ τῶν ἐπιστημόνων ἡ ἀκριβὴς καὶ ἀμεμπτος λειτουργία του, καὶ ἀπ' ἑτέρου ἡ μετεωρολογικῆ αὐτοῦ πορεία συνάδει τὰς ἀτμοσφαιρικὰς μεταλλάξεις.

Τὸ βαρομετρὸν, ὄργανον μέτρον τὴν βαρύτητα ἢ πύκνωσιν τῆς ἀτμοσφαιρᾶς καὶ δεικνύον τὴν ἀλλαγὴν τοῦ καιροῦ, εἶναι ἐπίνοια τοῦ Τορικέλλη, μαθητοῦ τοῦ Γαλιλαίου (1643), ἐφευρέτου καὶ τοῦ μικροσκοπίου, ἔχει, ὡς γνωστὸν, βῆσιν τὸν ὑδράργυρον, ὅστις ἀκολουθεῖ τὰς μεταβολὰς τῆς ἀτμοσφαιρᾶς, καὶ θεωρεῖται τὴν σήμερον ἀπαραίτητον εἰς πάντα ἐνδιαφερόμενον περὶ τῆς πορείας τοῦ καιροῦ.

Ὁ ἐν τῷ βαρομέτρῳ ὑπάρχων ὑδράργυρος, κατερχόμενος ἢ ἀνερχόμενος, προαγγέλλει τὴν μεταβολὴν τοῦ καιροῦ, καὶ ἐν γένει αἱ διττοὶ μεταβολαὶ τοῦ ὑδραργύρου σημεῖουσιν ὁμοίαις μεταβολαῖς τοῦ καιροῦ.

Ὅταν ὁ ὑδράργυρος κατέρχεται δὲν προαγγέλλει πάντοτε βροχὴν, ἀλλ' ἀνεμῶς, οὗτοι δὲ συναθροίζοντες ἢ διασκορπίζοντες τοὺς ὕδατινους ἀτμούς ἢ τὰ νέφη, αὐξάνουσιν ἢ μειοῦσι τὸν ἀτμοσφαιρικὸν ὄγκον, ἐπομένως κατὰ φυσικὴν συνέπειαν, ἐπιφέρουσι τὴν ὑψωσιν ἢ ὑποβίβασιν τοῦ βάρου, ὅπερ δεικνύει οὕτω τὸσον τὴν διαφορὰν τῶν ἀνέμων

ὅσον καὶ τὴν βροχὴν ἢ τὴν ξηρασίαν. Τούτνευθεν ἐξάγεται ὅτι:

Ὁ ὑδράργυρος κατέρχεται πλέον ἢ ἦττον κατὰ τὴν φυσικὴν κατάστασιν τῶν ἀνέμων ἐν ἣ οὗτοι εὐρίσκονται, χαμηλοῦται δὲ ὀλιγώτερον ὅταν ὁ ἀνεμῶς πνέῃ βόρειος, βορειοανατολικῶς καὶ ἀνατολικῶς, πρὸς ὅπου ἀντικρατῆ ἄλλος τις ἀνεμῶς. Οἱ ψυχροὶ ἀνεμοὶ συνωθῶνται εἰς τὰ χαμηλὰ στρώματα, συστέλλουσι τὸν ἀέρα καὶ καθιστῶσιν αὐτὸν κατάλληλον ὡπὸς βαστάζῃ τὰ νέφη, ἐνῷ οἱ ἀνεμοὶ οἵτινες ἐπικρατοῦσιν εἰς τὰ ἀνώτερα στρώματα, ἔχουσι σκοπὸν ὄλως ἀντίθετον, καὶ ὠθοῦσι τὰ νέφη πρὸς τὴν γῆν.

Ὅπου τὰυτόχρονον κυριαρχοῦσι δύο ἀνεμοὶ, εἰς μὴν παρὰ τὴν γῆν, καὶ ὁ ἕτερος παρὰ τὰ ὑψηλὰ στρώματα τῆς ἀτμοσφαιρᾶς, ἴαν μὲν ὁ ὑψηλότερον πνέων ἀνεμῶς ἢ βόρειος καὶ ὁ χαμηλὸς νότιος, ἐπέρχεται ἐνίοτε βροχὴ, μολονότι τὸ βαρομετρὸν εἶναι πολὺ ὑψωμένον· ἴαν δ' ἀπ' ἐναντίας ὑψηλὸθεν πνέῃ νότιος ἀνεμῶς καὶ χαμηλὸθεν βόρειος, δὲν θὰ βρέξῃ, ἀν καὶ τὸ βαρομετρὸν θὰ ἴηαι χαμηλὰ, διότι ἐν τῇ πρώτῃ περιπτώσει τὰ νέφη εἰσὶ συμπεπυκνωμένα, ἢ δὲ βασιτάζουσα ταῦτα ἀτμοσφαιρὰ ἠραιωμένη· κατὰ συνέπειαν ἰσοροπία δὲν ὑφίσταται, καὶ ὁ ἀήρ δὲν δύναται πλέον νὰ βασιτάξῃ τὰ νέφη· ἐν τῇ δευτέρᾳ περιπτώσει τὰ νέφη εἰσιν ἠραιωμένα, ὁ δὲ βασιτάζων ταῦτα ἀήρ εἶναι πεπυκνωμένος καὶ θὰ βασιτάξῃ ταῦτα ἐφ' ὅσον δύναται.

Μετὰ μακρὰν καὶ ἀρθρον βροχὴν ἢ διαρκούσης τρυτίης, ὅτε ὁ ὑδράργυρος ἀνέρχεται καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ ὑψοῦται, θὰ ἐπακολουθήσῃ καλὸς καιρὸς.

Ὅταν ὁ ὑδράργυρος κατέρχεται πολὺ, ἀλλὰ βραδέως, δηλοῖ ἐξακολουθησὶν κακοῦ καὶ ἀσταθοῦς καιροῦ, ὅπου δὲ ἀνέρχεται πολὺ καὶ βραδέως, προοικονίζει τὴν ἐξακολουθήσιν τοῦ καλοῦ καιροῦ.

Ἐν ταῖς δυοὶ ταύταις περιπτώσει τῆς συμπεπυκνώσεως καὶ ἀραιώσεως τῶν νεφῶν, ἡ ἀνύψωσις τῶν ὑδατατῶν ἐνεργεῖται βαθμιαίως, ὁμοιομόρφως καὶ βραδέως, ἢ δὲ ἀτμοσφαιρὰ συνεπῶς ἀπορροτῶνται ἢ βαρύνεται ἐν μακρῷ χρόνῳ.

Ὅταν ὁ ὑδράργυρος ἀνέρχεται πολὺ καὶ ταχέως, ἀγγέλλει εὐθεῖον καιρὸν, ἀλλὰ βραχύν· ὅπου δὲ κατέρχεται πολὺ καὶ ταχέως, προαγγέλλει ὁμοίως κακὸν καὶ βραχυχρόνιον καιρὸν.

Ὅπου τὸ βαρομετρὸν δεικνύη μεταβλητὸν καιρὸν, ὁ οὐρανὸς τότε δὲν εἶναι οὔτε κίθριος οὔτε βροχερός, ὁ καιρὸς δὲν εἶναι οὔτε ὠραῖος οὔτε κακός, ἀλλὰ μόλις ὁ ὑδράργυρος τότε κατέβη, δηλοῖ βροχὴν ἢ ἀνεμῶν. Ἐάν δ' ἀπεναντίας ἀνέλθῃ, ἔστω καὶ πολὺ ὀλίγον, προσηνύεται ὠραῖος καιρὸς. Μετὰ τινα συγκρούσιν μεταξὺ νεφῶν καὶ ἀέρος ὅστις βασιτάξῃ ταῦτα ὁ ὑδράργυρος διαμεινὶ ἀμετάβλητος, ἀλλ' ὅταν μετὰ τοῦτο ἀνέρχεται ἢ κατέρχεται, συμβαίνουσιν ἐν αὐτῷ μεταβολαὶ οἵτινες ἴαν μὴ εἶναι ἀσημαντοὶ ὁ καιρὸς μεταβάλλεται εἰς καλὸν ἢ κακὸν· ἴαν δὲ βίαια, δὲν δεῖχται.

Ὅπου τὸ ὑδράργυρος ἀνέρχεται τὸν χειμῶνα προσηνύει παγετὸν, κατερχόμενος δὲ τότε κατ' ὀλίγον μὲν ἀλλ' αἰσθητῶς, δηλοῖ τῆζιν τοῦ πηγῶ.

Διαρκούσας τοῦ παγετοῦ καὶ ἀνερχόμενου τοῦ ὑδραργύρου θὰ γινώσκῃ. Ἐν ὧρ χειμῶνος συνήθως ὁ βόρειος ἀνεμῶς εἶναι ἡ ἀφορμὴ τῆς ὑψώσεως τοῦ ὑδραργύρου, ὅτε ἐπέρχεται ψυχρὸς καὶ συνεπῶς παγετός. Ἐνῷ ὁ νότιος ἀνεμῶς ἀπ' ἐναντίας χαμηλῶν τὴν ὑδράργυρον ἐπιφέρει τὴν διέλυσιν αὐτοῦ.

Ἐάν διαρκούσας τοῦ παγετοῦ τὰ νέφη συμπεπυκνῶνται καὶ πίπτουσι, διελύονται τότε εἰς βροχὴν, ἢ τὸ ψυχρὸς μετατρέπεται εἰς χιόνια, ἀλλὰ ὡς ἤδη προείπομεν, ἡ κίνησις αὐτῶν τῶν νεφῶν προξενεῖ τὴν ὑψωσιν τοῦ ἐν τῇ στήλῃ τοῦ βαρομέτρου ὑδραργύρου.

Ἐν θερμότητι καιρῷ, ἡ μεγάλη ταπεινώσις τοῦ ὑδραργύρου προσηνύει κεραυνούς, ἢ δὲ μικρὰ, ἐλπιδὰ ἐξακολουθήσεως τῆς γαλήνης. Αἱ μεγάλα μεταβολαὶ αἰτίνας συμβαίνουσι συνεπεί τῆς συμπεπυκνώσεως τῶν νεφῶν καὶ τῆς ἐκκενώσεως τῆς ἀτμοσφαιρᾶς, προξενούσιν ἀτμοσφαιρικὰς κινήσεις, αἰτίνας ἠλεκτρίζουσι τὰ νέφη καὶ ἐξέπτουσι τὰς ἀεριοειδεῖς οὐσίας αἰτίνας ὑψοῦνται συνεπεί τῆς θερμότητος, ἐν διαφορῶς

σημείοις· τούτνευθεν δὲ ἐπυρύνονται οἱ κεραυνοὶ καὶ αἱ πυρκαϊαὶ μετεωρικῆς σφαιρᾶς, αἰτίνας ἐπιφέρουσι τὰ γνωστὰ τρομερὰ φαινόμενα. Δὲν πρέπει ποσῶς νὰ ἐκπληττώμεθα, ὅτι τὸ βαρομετρὸν κατέρχεται μέχρι τοῦ κατωτάτου αὐτοῦ σημείου ὅτε συμβαίνουσι σεισμοί, ἐν ὧρ καθ' ἡν ὁ ἀήρ εἶναι πεπληρωμένος ἐκ θερμῶν ἐξατμίσεων ἀπὸ τοῦ κόλπου τῆς θερμασμένης γῆς ἐξερχομένων, καὶ ἣτις γῆ ὑφίσταται τότε σχισμάδας. Τοῦ ἀέρος ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ὄντος ἠραιωμένου, καὶ μὴ δυναμένου νὰ βασιτάξῃ πλέον τὰ νέφη, ἐπέρχεται βροχὴ σημαντικῆ, καὶ ἐν ταῦτῳ σχηματίζονται ἀνεμοὶ, καὶ σφοδραὶ τρικυμῖαι, αἰτίνας διεγείρουσι τὰ ὕδατα τῶν ποταμῶν καὶ θαλάσσων.

Τοιαῦτά εἰσιν ἐν γένει τὰ ἀσφαλῆ συμπεράσματα ἅτινα ἐξήχθησαν ἀπὸ πλείστον παρατηρήσεων καὶ ἐπισταμένων μελετῶν ἐπὶ τοῦ βαρομέτρου, αἱ δὲ δευτερεύουσαι περιπτώσεις τούτου ἐξαρτῶνται ἐκ τῶν ἀνωθι πορισμάτων, ἀφ' ὧν δὲνεῖται δύσκολον νὰ σχηματισθῇ τις τὴν ἀλάθηστον πεποιθήσιν του.

Ἀστὴρ.

Ο ΟΡΚΟΣ

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον).

— Βάβα, εἶπον, ἐγερθεῖς καὶ μᾶλλον προσεγγίσας πρὸς τὴν πρεσβυτέρα, θὰ σὲ καληνυχτίσωμεν καὶ θὰ σοῦ εὐχηθῶμεν περαστικά. Ἄλλὰ πῆς μας πρὶν φύγωμεν τί ὄρκος εἶναι αὐτός, ποῦ ἔκαμες εἰς τὴν ἐγγονή σου.

Βαθὺς στεναγμὸς συνταράξας τὸ στήθος τῆς πρεσβυτέρας ὑπεδήλωσεν ἡμῖν, ὡς ἀναμνήσεις ὑπεδαύλιζεν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς ἡ ἀπλὴ καὶ ἀκακος ἡμῶν ἐρώτησις.

Ἵποπτεύοντες δὲ ὅτι ἐμείλλομεν νὰ προξενήσωμεν νέον ἄλγος εἰς τὴν μόλις συνελθούσαν ἐκείνην πολυπαθῆ ψυχὴν, καίπερ φλεγόμενοι ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ γίνωμεν κοινωνοὶ τοῦ μυστηρίου, ἐν τούτοις προὔθυμήθημεν νὰ παρακωλύσωμεν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ νὰ κορέσῃ τὴν περιεργίαν ἡμῶν ταύτην. Ἄλλ' ἢ πρεσβυτίς...

— Ὅχι, παιδιὰ μου, μὴ φεύγετε, μᾶς εἶπε, καθῆστε· θὰ σᾶς διηγηθῶ τί ὄρκος μεγάλος καὶ τρανὸς εἶναι αὐτός, καὶ ἀπὸ τοῦτο θὰ καταλάβετε γιατί εὐίσχομαι ἔς αὐτὴν τὴν κατάστασιν κάθε χρόνο τέτοια μέρα. Καθῆστε· μοῦ φαίνεται πῶς θὰ βγάλω μὴ πλῆρα ἀπὸ τὰ στήθια μου, νὰ ἀλαφρώσῃ ἡ μαῦρὸν μου καρδιά· Καθῆστε.

Ἵπκουσαμεν οὐχὶ ἄκοντες εἰς τὴν ἐπανελημμένην τῆς γραίας πρόσκλησιν, καὶ παρακαθήσαντες αὐτῇ ἕτεῖναμεν προσεκτικὸν οὖς, ἐξαρτῶμενοι ἐκ τῶν χειλέων αὐτῆς. Ἡ πρεσβυτίς, ἀνεκάθισεν ὀλίγον ἐπὶ τοῦ στρώματος, ἐστήριχθη εἰς προσκεφάλαιον, ὅπερ ἡ ἐγγονὸς φιλοστόργως προσήρμοσεν ἐπὶ τὸν τοῖχον, ἵνα ἀνεωτέραν καταστάσῃ τὴν θέσιν τῆς μᾶμης, καὶ ἤρξατο διὰ φωνῆς ἰσχυρᾶς πῶς ἐξηγουμένη ἡμῖν τὰ κατὰ τὸν μνημονευθέντα ὄρκον.

Ἐνα κοριτσάκι μοῦ εἶχε χάριση ὁ Θεὸς σὰν ἀγγελουδάκι· εἶκίνα τὰ μαλλιά του ἤλεγες πῶς ἦταν ἀπὸ χρυσοῦ· τὰ μάτια του σὰν μύγδαλα· τέτοιο χρῶμα δὲν εἶχε ἄλλο παιδί τῆς γειτονίας, καὶ τί ὑπάκουον· δεύτερο λόγο δὲν εἶλεγε. Ἦταν 7 ἐτῶν, ἅμα καταλάθευε πῶς ἤμουσα σεκλειτισμένη, ἤρχονταν καὶ μὲ χιλιά λόγια καὶ μὲ χιλιά χεῖδια ἤθελε νὰ μὲ κάμῃ νὰ γελάσω. Ἄν δὲν γελοῦσα ἐφευγε σεκλειτισμένο. Ὁ πατέρας του ἦταν πεθάνομος 4 χρόνια. Δὲν τὸ εἶχε γνωρίσει καλὰ τὸ καμμένο, καὶ καλλίτερα.

— Πᾶ τί, βάβα, καλλίτερα; — Τώρα θάκοισης παιδί μου. Στὸν ἀποκλεισμό ποῦ μᾶς ἔκαμε ὁ Κιουτάνγιας ποῦ γῆς δὲν θὰ τὸν λιώσῃ, τὸ κακόμοιρο καὶ αὐτὸ τί ὑπέφερε! Ἦτανε μέρα ποῦ πέρασε μὲ δέκα δρχ. μὰ ξερὸ ψωμί καὶ μουχλιασμένο, καὶ ἐπειδὴ ἔβλεπε ὅτι τὸ ἔβγαλα ἀπὸ τὸ στόμα μου γὰ νὰ τὸ χορτάσω, δὲν μοῦ ζήτησε ἄλλο, ἀλλὰ ἤρχετο καὶ μ' ἀγκάλιαζε μὲ τὰ μικρὰ του τὰ χεράκια καὶ μουλεγε.

— «Μαννούλα μου ἐγὼ ἐχόρτασα, ἐσὺ ἐχόρτασες; — Ἄλλὰ ταῖς τελευταίαις ἡμέραις καὶ κείνο τὸ λίγο ψωμί

μᾶς ἔλειψε, καὶ δὲν μ' ἐμίλλε γὰ τὸν ἑαυτὸ μου, ἀλλὰ γὰ κείνο τὸ κακόμοιρο. Ἐβράσαμε πρῶτα παληολάχανα, καὶ ὕστερα... Ἄλλὰ γιατί νὰ τὸ θυμῶ αὐτὰ.

Μᾶς εἶπανε οἱ καπετανοὶ πῶς θὰ κάμωμε τὴν ἐξοδὸν καὶ νὰ ἱτοιμαστοῦμε· νὰ πάρῃ κάθε μὴ μαζί τὰ καλά τῆς καὶ ἀκριβὰ πράματα. Ἐπλεξα στὰ μαλλιά μου λίγα φλωριά ποῦ εἶχα γὰ νὰ μὴ θρεθῶ χωρὶς χρήματα, ἂν γλύτωνα. Ὑστερα σηκῶνω τὸ παιδί μου τὸ βάζω πίσω σταῖς πλαταῖς μου καὶ τὸ ἔδισα καλὰ μὲ ἕνα γερὸ σχοινί.

— «Γιατί μαννούλα μου μὲ δένεις ἔτσι; τί σοῦ ἔκαμα; ποῦ θὰ με πᾶς; μὲ ῥωτοῦσε τὸ καμμένο.

— Ὅχι παιδί μου, δὲν σε δένω γιατί μου κάμες τίποτε, ἀλλὰ γὰ νὰ μὴ πέφτης ἀπὸ πάνω μου.

— Ποῦ θὰ πᾶμε;

— Θὰ πᾶμε ναῦρωμε ψωμί, γιατί αὐτοὶ οἱ παληαρβανταῖς δὲν μᾶς ἀφίνουν ναῦρωμε. — Εὐχαριστήθηκε τὸ καμμένο ἀπὸ αὐτὰ τὰ λόγια καὶ ἦτανε ἡσυχο. Ἐνύχτως ὄλο τὸ ἀσκέρι συμμαζεύτηκε ὄξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ κάστρου. Ἐπῆγχε καὶ ἐγὼ μὲ τὸ παιδί μου· ἐρίγγε καὶ ψιλλὴ βροχοῦλα σὰν νᾶλλαιγε κῖθ Θεὸς γὰ ταῖς σφοραῖς ποῦ θὰ παθίναμε αἱ ἄμοιροι. — Ἀρχίσαμε νὰ βγαίνομε καὶ γὰ κρατοῦσα καλὰ τὸ παιδί μου. Κάμποση ὥρα ἦταν ἡσυχία· ὕστερα ἀκούμε τουφέκια καὶ φωναῖς «πίσω πίσω» μᾶς ἐφαγαν μὲ προδοσία τὰ σκυλιὰ. Ποῦ ἤξερες τί νὰ κάμωμ ἐκείνη τὴν ὥρα. Ἄλλοι ἔτρεχαν ἀπὸ δῶ, ἄλλοι ἀπὸ κεῖ, ἄλλοι γύριζαν πίσω. Τὰ τουφέκια πέφτανε συχνότερα. Ἡ γέφυρα τοῦ αὐλακιοῦ, ποῦ ἦταν ἔξω ἀπὸ τὸ κάστρο, ἔσπασε. Ἐκεῖ ἦταν νὰ τὰ χάνωμ περισσότερο. Δὲν ἤξευρα ἡ κακομοῖρα ποῦ νὰ πᾶω. Ἀκούγα κλάυματα ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, φωναῖς μικρῶν παιδιῶν νὰ φωνάζουν ταῖς μανάδες των ποῦ εἶχαν χάσῃ ἔκείνη τὴ δυστυχία καὶ γὰ κρατοῦσα ἡ ἄμοιρη σφιχτότερα τὸ παιδίμου.

— Μαννούλα μου φοβάμαι, μουλεγε. Τί τουφέκια εἶν' αὐτὰ;

— Τίποτε παιδί μου· σῶπα μὴ μιλάς; μὴ σ' οἰκούν οἱ Ἀρβανταῖς.

— Εἶχα φύγη λίγο μακριὰ ἀπὸ ἐκείνη τὴ θαλασσὴ καὶ μαζὶ μὲ ἄλλους παντύχανα πῶς γλύττωσα. Ἄλλα ποῦ νὰ ἤξευρα ἡ μαῦρη τί μᾶς περιμένε. Αὐτοὶ εἶχαν στήση καρτέρι, ὅπως στὰ παπιά γὰ νὰ μὴ ξεφύγη τὸ παππί, φυλάει ὁ ἕνας ἰδῶ κὶ ἄλλος μακρύτερα, ἂν δὲ τὸ πετύχῃ ὁ ἕνας, νὰ τὸ σκοτώσῃ, ὁ ἄλλος. Ἐτσι καὶ τότε ὅσαι γλύττωσαν ἀπὸ τοὺς πρώτους, πέφτουν στὰ νύχια τῶν ἄλλων· ἄρχισαν τὸ τουφεκίδι. Ἐνας ἔπεφε ἀπὸ δῶ κὶ ἄλλος ἀπὸ κεῖ. Ἄχ!

— Δὸς μου παιδί μου λίγο νερό, γιατί κόλλησε τὸ στόμα μου, εἶπεν ἡ πρεσβυτίς ἀποταθῆσα πρὸς τὴν ἐγγονὸν αὐτῆς, ἣτις τηροῦσα ἱερὰν σιγὴν ἠκραῶτο τῆς μᾶμης αὐτῆς πολλοστήν ἤδη φορὰν. Ἐσπευσε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς μᾶμης, ἡμεῖς δὲ βλέποντες, ὅτι καὶ ἐξηνητημένη ἐκ τῆς συγκινήσεως ἦτο καὶ τὰ καταπεπονημένα αὐτῆς μέλη εἶχον ἀνάγκην ἀναπαύσεως, ἠγέρθημεν καὶ ἐντονώτερον λέγομεν πρὸς αὐτὴν.

— Βάβα δὲν θέλωμ νὰ ἀκούσωμεν ἄλλο, γιατί εἶσαι κουρασμένη. Πρέπει νὰ κοιμηθῆς· καλὴ νύκτα.

Ἄλλ' ὁμολογητέον ὅτι οἱ λόγοι ἡμῶν οὗτοι δὲν ἀντεπροσώπευον τὰ ἀληθῆ ἡμῶν αἰσθήματα, ἅτινα διδούσα ἴσως ἡ πρεσβυτίς, ἡ ὄντως ἀνακουφισμένη ἐκ τῆς διηγήσεως αὐτῆς, μετ' ἐπιμονῆς ἀνεκαίτισεν ἡμᾶς ἀπερχομένους ἤδη. Τοιαῦτη ἡ φύσις τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας. Ἀρέσκειται νὰ ἐξωτερικεύῃ, νὰ μεταδίθῃ εἰς ἄλλον τὰ κατακλύζοντα αὐτὴν λυπηρὰ αἰσθήματα. Ἐπιθυμεῖ νὰ παρουσιάσῃ πρὸ σοῦ τὸ τραῦμα ὑφ' οὗ νοσεῖ. Τοῦτο ἐπέχει τόπον θεραπείας. Καὶ οὐκ ὀλιγάκι βεβαίως εἶναι θεραπεία. Τὸ νὰ συγκαλύπτῃ καὶ συγκλείῃ τις τὸ ἄλγος αὐτοῦ ἐν τοῖς στέροισιν εἶναι ἐνίοτε τοσοῦτον κινδυνώδες, δύναται ἐνίοτε νὰ συγκλονίσῃ τοσοῦτον τὴν καρδίαν, καὶ εἰς φρικώδεις καὶ ἐπικινδύνους ἐκρήξεις νὰ ὠθήσῃ αὐτὴν.

Ὅς λοιπὸν ἐπάναγκες πολλὰκις ἀποβαίνει νὰ ἀπομακρύνωμεν τὴν διάνοιαν τοῦ πάσχοντος ἀπὸ τῶν ἀντικειμένων, ἅτινα ἀνακαλοῦσιν εἰς αὐτὸν τὸ ἄλγος, οὕτως ἐπίσης ἐνίοτε δὲν εἶναι ἀσύμφορον νὰ ἐπιτρέπομεν εἰς αὐτὸν νὰ ἐξωτερι-

καὶ τὰ παθήματα αὐτοῦ. Ἀλλὰ δὲν ὑπέρχουσι καὶ παθήματα ψυχικὰ, ὧν τὴν ἀνακούφιση θὰ ἦνται ἐκ τῆς εἰς τρίτον μεταδόσεως, ἀλλ' ὧν ἡ ἐξωτερικέουσι παρακλωύεται ἐξ ἄλλων καθηκόντων;

Ἡ πρεσβυτεὺς ἀνέλαβε τὸν διακοπέντα αὐτῆς λόγον. Ἄχ! παιδί μου, ἔρχεται ἡ ὥρα ἡ φοβερή· ἕνα βόλι φαρμακὸν μὲ ἐπιτυχαίνει ἐπὶ πόδι μου πίσω στὴ φτέρνα· ἀλλὰ δὲν ἐπῆγε ὡς τὸ κόκκαλο. Ἡσθάνθηκα πόνο μεγάλο, ἀλλὰ μπορούσα ἀκόμη νὰ περπατήσω. Ἐβαλα ὄλαις μου ταῖς δυνάμεις. Ἀλλὰ ἄλλο κάταρχαμένο μὲ πετυχαίνει ἐπὶ ἄλλο πόδι ἐπάνω κάτω στὴν ἰδια θέσι ἀλλὰ ἦταν βαθυτέρο. Νά, φαίνεται καὶ ἡ πληγὴ μεγαλειτέρα.

Ταῦτα λέγουσα ἀπκαλύπτει τὸ ἄκρον τῶν ποδῶν αὐτῆς καὶ μετὰ φαιδροτέρου τόνου ἀπευθυνομένη πρὸς ἡμᾶς.

— Ἐλάτε νὰ ἰδῆτε παιδιὰ μου, ἀναφωνεῖ δὲν πειράζει ἐγὼ εἶμαι γρη῏. Πέτε πῶς βλέπετε τὸ πόδι τῆς βιάς σας.

Εἰς τοὺς λόγους τούτους τῆς ἀφαιλοῦς μᾶμμη ἡ νεανὶς ἐταπείωσε τοὺς ὀφθαλμούς, ἐλαφρότατον δ' ἐρύθημα ἀνήλθεν εἰς τὰς παρειὰς τῆς ἀθάς κόρης.

Πλησιάζουεν παρατηροῦμεν περιέργως ἀμροτέρους τοὺς πόδας.

Ἡ πτέρνα τοῦ ἐτέρου τούτων ἦτο κατὰ τὸ ἡμισυ κατεστραμμένη, ἐπὶ δὲ τοῦ ἐτέρου οὐλαὶ ἐπεμαρτύρουν τὴν ἀλήθειαν τῶν ὑπὸ τῆς πρεσβυτείδος ἱστορουμένων.

— Ἀλλὰ, βία, δὲν εἶναι μόνον δύο πληγαί, εἶναι περισσότερα.

— Ναί παιδί μου. Ἄμα μού ἦρθε ἡ δεύτερη λαβωματιὰ δὲν μπόρεσα πλὴν νὰ περπατήσω. Ἐπεσα, ἀλλὰ πρόσεξα μὴ κτυπήσῃ πουθενὰ τὸ παιδί μου.

— Γρατὶ μηχανοῦλα μου ἐπεσε;

— Ἀπόστασα παιδί μου· ἄμα ἐκποστᾶσω θὰ σηκωθῶ. Σῶπα μὴν σκίουσον καὶ σὲ πέρουν οἱ Παληοβραβιταῖς.

— Ἐλούφαζε τὸ κκχομοῖρο πάλιν. Καὶ ἠσθάνομουν τὰ χερσὶκα του νὰ μού σφίγγουσι περισσότερο τὸ λαιμὸ καὶ μού φάνηκε πῶς ἡ καρδοῦλά του ξετρεμὸν ἄν τὸ ψέρι. — Ἄλλη λαβωματιὰ καὶ ὑστερα ἄλλη ἦρθε καὶ μ' εὔρηκε. Στὴν ἀρχὴ δὲν ἠσθάνομουν τοὺς πόνους πολὺ, ἀλλὰ ὑστερα ἀπὸ λίγη

ὥρα, ἄμα κρύωσαν, δὲν ὑπόφερα. Μοναχὴ εἶχα παρηγορᾶ ὅτι δὲν ἐπέτυχε κάμμια τὸ παιδί μου, γιατί προσπαθοῦσα νὰ τὸ προφυλάξω ὅσο μπορούσα περισσότερο. — Ἐσοιτόμουνα κκχομοση ὥρα ἐκεῖ κάτω, καὶ εἶχα ἐλπίδες πῶς οἱ Ἀρβανίταις δὲ θὰ με ἰδοῦν, γιατί ἦταν πκρίμερα. Ἄκουγα κκχομοση ὥρα τὸ τουφεκί. Ἐπειτα λάρσατε. Δὲν ἤξερα τί νὰ ὑποθῶσω. Ἐφραναζόμουνα ὅτι πολλοὶ θὰ στοτώθηκν, καὶ ἄλλοι πάλιν θὰ γλυτώωζν. Ἀλλὰ ἐγὼ ἡ κκχομοῖρα δὲν ἤμουνα οὔτε σκοτωμένη οὔτε γλυτωμένη. Κκχοποτε παρακαλοῦσα τὴν κυρὰ παρθένα νὰ μ' εὔρη κανένα βόλι στὴ καρδίᾳ νὰ ἀπαλλαχθῶ ἀπὸ τὰ βίασα· ἀλλὰ πάλιν, ἄμα συλλογίζομουνα, πῶς τὸ παιδί μου θὰ περτε στὰ χεῖροι τῶν Ἀρβανιτῶν, ὄχι, ἤθελα νὰ ζήσω, τὴν ἀγαποῦσα τὴ ζωὴ. Ἐκεῖ ποῦ συλλογίζομουνα αὐτὰ, νὰ καὶ ἀκούω βήματα. Ἐσφιξα περισσότερο τὸ παιδί μου· Πλησιάζουεν τὰ βήματα καὶ γὰ κκχοποτα τὴν ἀναπνοὴ μου μὴ τύχη καὶ προδοθῶ. Ἀλλὰ τίποτε. Ἐνας ψηλὸς Ἀρβανίτης περῶνταξ ἐσάονταψε ἀπάνω μου. Ἐἶπε κκχι Ἀρβανίτικα· ἐγὼ δὲν κατῆλαβν. Ἡμουνα παγωμένη ὄχι γιὰ τὸν ἐκνιτό μου, γιὰ τὸ παιδί μου. Ἐσκυφε καὶ μ' εἶδε. Ἐγὼ, μήπως καὶ τὸν μαλίκωνα, ἀροχισα νὰ ξεπλέγω ἀπὸ τὰ μαλλιά μου κκχοποτα φλωρικὴ νὰ τοῦ δώσω. Ἐκεῖνο τὸ στυλι, ἄμα κατῆλαβν· ἀπὸ τὴ λάμψη πῶς ἦταν χρυσαφί, βγάζει ἕνα μεγίλο χαντῆρι καὶ μού κόβει σύρριζα τὰ μαλλιά καὶ μὲ τόπο ἀγριεμὸ ὁ Ἀρβανίτης, ποῦ μούκοψε καὶ ὀλίγο τὸ πετσί μου καὶ ἀπὸ τότε δὲν φύτρωσαν σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος μαλλιά. Νά κῦττα παιδί μου.

Μετὰ συκνιήσεως πλείον, ἦν μόλις συνείχομεν, πκριτηρήσαμεν ἱκανὸν μέρος τοῦ κκχοκνίου ἀνωθι τοῦ δεξιῦ κκχοποφου γυμνὸν τριγῶν.

Γ. Μ.

(Ἐπειτα συνέχεια)

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΑΡΑ ΤΗΣ ΣΥΝΙΣ ΑΝΑΤΡΟΦΗΣ

(συνέχεια καὶ τέλος)

Εἰς τὰς πολυπληθεστάρας πόλεις καὶ χωρία, αὶ ἀρχαὶ προβλέπουσι περὶ δημοσιῶν ἐκπαιδευτικῶν καθιδρυμάτων. Ἡ

Ἐν χώρῳ ἐν ἡ ὧς ἐκ τῶν ἠθῶν, ἡ γυνὴ κρατεῖται ἐν τῇ οἰκίᾳ ὡς ἐν τινι γυναικωνίτῃ, ἐνῶ ἡ ἀγορὰ τῶν τροφίμων καὶ ἡ ἐνασχόλησις τῆς πωλήσεως αὐτῶν ἐντὸς τῶν ἐργαστηρίων

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΑΡΑ ΤΗΣ ΣΥΝΙΣ ΑΝΑΤΡΟΦΗΣ

(συνέχεια καὶ τέλος)

Εἰς τὰς πολυπληθεστάρας πόλεις καὶ χωρία, αὶ ἀρχαὶ προβλέπουσι περὶ δημοσιῶν ἐκπαιδευτικῶν καθιδρυμάτων. Ἡ

Ἐν χώρῳ ἐν ἡ ὧς ἐκ τῶν ἠθῶν, ἡ γυνὴ κρατεῖται ἐν τῇ οἰκίᾳ ὡς ἐν τινι γυναικωνίτῃ, ἐνῶ ἡ ἀγορὰ τῶν τροφίμων καὶ ἡ ἐνασχόλησις τῆς πωλήσεως αὐτῶν ἐντὸς τῶν ἐργαστηρίων

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΑΡΑ ΤΗΣ ΣΥΝΙΣ ΑΝΑΤΡΟΦΗΣ

(συνέχεια καὶ τέλος)

Εἰς τὰς πολυπληθεστάρας πόλεις καὶ χωρία, αὶ ἀρχαὶ προβλέπουσι περὶ δημοσιῶν ἐκπαιδευτικῶν καθιδρυμάτων. Ἡ

Ἐν χώρῳ ἐν ἡ ὧς ἐκ τῶν ἠθῶν, ἡ γυνὴ κρατεῖται ἐν τῇ οἰκίᾳ ὡς ἐν τινι γυναικωνίτῃ, ἐνῶ ἡ ἀγορὰ τῶν τροφίμων καὶ ἡ ἐνασχόλησις τῆς πωλήσεως αὐτῶν ἐντὸς τῶν ἐργαστηρίων

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΑΡΑ ΤΗΣ ΣΥΝΙΣ ΑΝΑΤΡΟΦΗΣ

(συνέχεια καὶ τέλος)

Εἰς τὰς πολυπληθεστάρας πόλεις καὶ χωρία, αὶ ἀρχαὶ προβλέπουσι περὶ δημοσιῶν ἐκπαιδευτικῶν καθιδρυμάτων. Ἡ

Ἐν χώρῳ ἐν ἡ ὧς ἐκ τῶν ἠθῶν, ἡ γυνὴ κρατεῖται ἐν τῇ οἰκίᾳ ὡς ἐν τινι γυναικωνίτῃ, ἐνῶ ἡ ἀγορὰ τῶν τροφίμων καὶ ἡ ἐνασχόλησις τῆς πωλήσεως αὐτῶν ἐντὸς τῶν ἐργαστηρίων

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΑΡΑ ΤΗΣ ΣΥΝΙΣ ΑΝΑΤΡΟΦΗΣ

(συνέχεια καὶ τέλος)

Εἰς τὰς πολυπληθεστάρας πόλεις καὶ χωρία, αὶ ἀρχαὶ προβλέπουσι περὶ δημοσιῶν ἐκπαιδευτικῶν καθιδρυμάτων. Ἡ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΑΡΑ ΤΗΣ ΣΥΝΙΣ ΑΝΑΤΡΟΦΗΣ

(συνέχεια καὶ τέλος)

Εἰς τὰς πολυπληθεστάρας πόλεις καὶ χωρία, αὶ ἀρχαὶ προβλέπουσι περὶ δημοσιῶν ἐκπαιδευτικῶν καθιδρυμάτων. Ἡ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΑΡΑ ΤΗΣ ΣΥΝΙΣ ΑΝΑΤΡΟΦΗΣ

(συνέχεια καὶ τέλος)

Εἰς τὰς πολυπληθεστάρας πόλεις καὶ χωρία, αὶ ἀρχαὶ προβλέπουσι περὶ δημοσιῶν ἐκπαιδευτικῶν καθιδρυμάτων. Ἡ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΑΡΑ ΤΗΣ ΣΥΝΙΣ ΑΝΑΤΡΟΦΗΣ

(συνέχεια καὶ τέλος)

Εἰς τὰς πολυπληθεστάρας πόλεις καὶ χωρία, αὶ ἀρχαὶ προβλέπουσι περὶ δημοσιῶν ἐκπαιδευτικῶν καθιδρυμάτων. Ἡ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΑΡΑ ΤΗΣ ΣΥΝΙΣ ΑΝΑΤΡΟΦΗΣ

(συνέχεια καὶ τέλος)

Εἰς τὰς πολυπληθεστάρας πόλεις καὶ χωρία, αὶ ἀρχαὶ προβλέπουσι περὶ δημοσιῶν ἐκπαιδευτικῶν καθιδρυμάτων. Ἡ

παίδευσις ἀρχεται ἀπὸ πέντε ἐτῶν καὶ διαρκεῖ μέχρι τοῦ δωδεκάτου ἢ τεσσαρακκδεκάτου ἔτους, ἀνευ τῶν παρ' ἡμῖν συνήθων διακοπῶν. Τα παιδιά χρεωστοῦσι νὰ ἔλθωσι εἰς τὴν σχολὴν ἄμα τῇ ἡμέρᾳ καὶ νὰ χαιρετίσωσι. εἰσερχόμενα τὸν Κομφοῖκιον, τὸν σοφώτερον τῶν παρ' αὐτοῖς πεπαιδευμένων ἀνδρῶν καὶ τὸν διευθύνοντα, τὴν ἐσπέραν δ' ἀπέρχονται παρομοίως. Ὅταν αὶ τάξεις φοιτῶνται πυκνῶς, ὁ διδάσκαλος ἐπιτρέπει τὴν ἀναχώρησιν εἰς τοὺς μικροτέρους, εἴτα δὲ εἰς τοὺς ἔχοντας τὸν μακρότερον δρόμον νὰ διανύσωσι μέχρι τῆς ἐαυτῶν κατοικίας· τὸ παιδίον δὲν τολμᾷ νὰ διασκειδᾶσθ, οὔτε νὰ παῖξῃ καθ' ὁδόν, ἐμβαῖνον δ' εἰς τὴν οἰκίαν ὀφείλει νὰ χαιρετίσῃ τοὺς ἐφεστίους θεοῦ, τοὺς προγόνους καὶ τοὺς γονεῖς· μετὰ τοῦτο δ' ἀπαγγέλλει μεγαλοφῶνως τὰ μαθήματά του. Τὸ βιβλίον δέον νὰ κρατῆ τρεῖς δακτύλους μακρὰν τῶν ὀφθαλμῶν, νὰ μὴ κληιδῶι τὰς χεῖρας γράφον, νὰ ἰσταται εὐθυτενὲς κτλ.

Τὰ πρῶτα μαθήματα ἀφορῶσι εἰς τινὰς περὶ τὸ φέρεσθαι γνώσεις. Κατόπι μεταβαίνουσι εἰς τὰ στοιχεῖα τῆς ἀναγωγῆς καὶ γραφῆς, ὅτε γίνονται γνωστὰ τὰ πράγματα τῶν ὁποῖων ὁ παῖς ἐμαθε τὰ σημεῖα καὶ εἰς ἀσκήσεις τοῦ μνημονικῶν διὰ παλαιῶν γνομικῶν καὶ κανόνων διαγωγῆς, ὧν δείγματα τινὰ παραθέτομεν.

«Μόλις ὁ πῶλος ἀρχίσῃ νὰ πηγαῖν μὲ τὰ τέσσαρα, ὁ ἄρμος δὲν τὸν χερεῖ πλείον.»

«Τὸ κακὸν μανθάνεται ταχέως, τὸ καλὸν δυσκόλως.»

«Τὸ λογικὸν εἶναι διὰ τοὺς σοφοῦς, ὁ νόμος διὰ τοὺς ἀσοφοῦς.»

«Ὁ δυνάμενος νὰ ὑποφέρει τὰ μεγαλιτέρα κακὰ, εἶναι, ὁ ἀξιώτερος ν' ἀρχηγῇ τῶν ἄλλων.»

«Μία συνέντευξις μετὰ σοροῦ ἀξίζει περισσότερον ἀπὸ δέκα ἐτη σπουδῆς.»

«Ὁ μὴ σπείρων, δὲν εἶχε στάχυς νὰ θερίσῃ, καὶ ὁ μὴ θερίζων τὸν σπαρέντα σίτον, δὲν εἶχε ἄρτον νὰ φάγῃ.»

«Ζῆτε νὰ φαίνεσθαι ἐξωθεν λαμπροί, καὶ νὰ ἦς ἐσωθεν καθαρὸς.»

«Ἐὰν δὲν χαλιναγωγῆς σὺ τὴν γλῶσσάν σου, οὔδεὶς θὰ σοὶ τὴν χαλιναγωγῆσῃ.»

Ἡ ἀριθμητικὴ διδάσκειται εἰς τὰ προκαταρκτικὰ σχολεῖα, ἀλλὰ τὸ ἄσμα ἀπαγορεύεται. Ὁ παῖς δὲν τολμᾷ οὔτε νὰ ἄδῃ, οὔτε νὰ ἀναγνώσῃ διασκεδαστικὰ βιβλία, οὔτε νὰ παῖξῃ, ἐμποδίζεται νὰ τρέξῃ καὶ νὰ πηδᾷ εἰς δημοσίας ὁδοῦς, ὑποχρεοῦται νὰ εὐχαριστῇ τὸ πνεῦμά του δι' ἐργασιῶν τῆς χερῶν καὶ σωματικῶν ἀσκήσεων. Ὁ ὀκνηρὸς πλαγιάζεται ἐπὶ στενοῦ θρανίου, ἐφ' οὗ λαμβάνει κτυπήματα βέργας. Κατὰ μῆνα ἢ δεκαπενθήμερον ὑποβάλλονται εἰς ἐξετάσεις ἐνώπιον τῶν πατέρων των. Αἱ ἐπίσημοι γίνονται κεκλεισμένων τῶν θυρῶν καὶ μετὰ τὸ ἀποτέλεσμα ἀπονέμονται βαθμοί, ἰδιαιτέροι ἱματισμοὶ καὶ τὰ σημεῖα τοῦ προβιδιασμοῦ.

Ἡ τῶν νεανιδῶν ἀνατροφή ἀμελεῖται ἐν Κίνα· τὸ πνεῦμα τὸ τιτοφορούμενον Σίω-Χάο ἢ τὸ σχολεῖον τῶν παιδιῶν, δίδει τὸν ἀκόλουθον κανῶνα. «Ὡς πρὸς τὰς νέας, ἀπὸ δεκαετοῦς ἡλικίας, δὲν πρέπει νὰ ἐξέρχωνται τῆς οἰκίας. Ἀς μανθάνωσι νὰ εἶναι φίλοι, νὰ συνδιαλέγωνται μετὰ χάριτος, νὰ κατεργάζωνται τὴν μέταξιν καὶ

μῆλον εἰς τὴν ὠραίω-τέραν, διότι θὰ προῦ-κλίει τὴν μῆνιν τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τῆς Ἥρας. Ἡ Ἀφροδίτη ὁμῶς ἦτο κάτοχος τοῦ δώρου τῆς ἀπειρονεότητος, ἦτο θεᾶ. Ἀλλ' αἱ δύστηνοὶ θνηταί, φεῦ! καταβάλλονται ὑπὸ τοῦ καιροῦ ὅσον καὶ ἄν ὦσαν ὠραῖαι καὶ τέλειαι, πρέπει νὰ τὰς ἀφήσῃ τις νὰ γηράσωσι πρὶν ἢ τὰς δικαίαν.

Ἐν οἰαδῆποτε Ἀγγλικῇ ἢ Γαλλικῇ αἰθούσῃ, ὁποῖαν θέσιν κατέχει ἡ μᾶμμη;

Θὰ τὴν ἰδῆτε περι-κυκλουμένην ὑπὸ τῶν ἐγγόνων κρατοῦσῶν τὰς χεῖρας αὐτῆς, αἰτινες δίδουσι τόσα καλὰ πράγματα. — Μᾶμμη, τῇ λέγει τὸ ἐν μικρὸν «εἰπέ μας κάμμια, ἱστορίαν» καὶ ἡ μᾶμμη πόσας δὲν γνωρίζει!

Πρὸς αὐτὴν καὶ μό-νην αἰ ἐρυθριῶσι νεά-νιδες ἐξομολογοῦνται τὸ μυστικὸν τῆς καρ-δίας των, ὅπερ τόσον ἐπιμελῶς φυλάττουσιν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῶν καὶ τὸ ὅποῖον πᾶς τις ἐννοεῖ.

Ἡ μᾶμμη εἶναι ὁ ἀγαθὸς σύμβουλος νεά-

Ἐν χώρῳ ἐν ἡ ὧς ἐκ τῶν ἠθῶν, ἡ γυνὴ κρατεῖται ἐν τῇ οἰκίᾳ ὡς ἐν τινι γυναικωνίτῃ, ἐνῶ ἡ ἀγορὰ τῶν τροφίμων καὶ ἡ ἐνασχόλησις τῆς πωλήσεως αὐτῶν ἐντὸς τῶν ἐργαστηρίων

Ἡ μῆμμη εἶναι ὁ ἀγαθὸς σύμβουλος νεά-

ἠγέρθη, ἠγάθη τὸν λύχνον καὶ διηυθύνθη . . .

MAURICE DE FOS

ΣΩΣΑΝΝΑ ΡΑΜΩ

(Συνέχεια)

σκέπτεσθαι, πλὴν ἰδίως ὑπὸ τῆς ὁμοιότητος τῶν προλήψεων. Οὔτως αἱ ἀδελφαὶ ψυχαὶ δὲν διαφέρουν πλέον ἢ κατὰ τὸ ὄνομα, σῆμα καὶ τὴν τύχην, κατὰ τὰ λοιπὰ ἢ ταυτότης τῶν δύο ψυχῶν συνεπάγει τὴν ταυτότητα τῆς πρὸς ἀλλήλας ἐπιδράσεως, ἡ δὲ ἐξίς τοῦ συμμορῖζεσθαι αὐτὰ τὰ αἰσθήματα, τὰς ἐντυπώσεις καὶ τὰς θλίψεις, καθιστᾷ ἐπίζηλον τὴν πρὸς ἀλλήλας σχέσιν αὐτῶν, σχέσιν δικαίως κληθείσαν «Ὁ ἐγωῖσμός εἰς δύο». Τὸν δεσμὸν τοῦτον οὐδ' αὐτὴ ἡ ἡλικία ἰσχύει νὰ χαλαρώσῃ διότι δεσμεύει τὸ πνεῦμα μᾶλλον ἢ τὰς αἰσθήσεις.

Οἱ Ἕλληνες δὲν εἶναι τοσοῦτον ἰδανικοί. Λαὸς νέος, ζῶν πλησίον τῆς φύσεως, δυσκόλως συνειθίζει εἰς τὰς σοφιστείας καὶ ὑποκρίσεις ἃς ὁ νεώτερος πολιτισμὸς ἀπαιτεῖ.

Ἐν τούτοις ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ τὸ πρᾶγμα, ἡ ἀπλότης τῶν γάμων ἐν Ἑλλάδι καὶ σήμερον καθιστᾷ αὐτοὺς ὁμοίους πρὸς τοὺς Ῥωμαίους: Ubi tu Gaius ego Gaia.

Ἡ ἀξία τῆς συζύγου μετράται εἰσέτι ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν τέκνων τῆς, μάλιστα δὲ ἂν ταῦτα ἦναι ἄρρενα, διότι αἱ θυγατέρες δὲν λογίζονται ὡς τίποτε σχεδόν.

Ἡ στείρωσις ἐν ἀνατολῇ εἶναι μέγα δυστύχημα καὶ εἶναι αἰσχος, σχεδὸν ἐγκλημα. Ἡ στείρα, λέγει ἡ ζωνηρὰ γλῶσση τοῦ λαοῦ, ἀποσβένυσιν ἕνα ἄνδρα.

Ἡ μῆμμη εἶναι ὁ ἀγαθὸς σύμβουλος νεά-

να ράπτωσιν· είκοσι έτών είναι εις ηλικίαν γάμου.
 Βλέπει τις εκ των προσηρμένων ότι δεν έχομεν να φθνήσωμεν την στασιμότητα της παρά Σίνας παιδαγωγίας, άλλ' αφ' έτερον αναγνωρίζομεν ότι εν τῷ καθ' ημάς ευρωπαϊκῷ πολιτισμῷ ἀγομεν πολλάκις εις τὸ ἐναντίον ἄκρον. Ἀληθής πρόοδος δεν είναι αι συνεχείς μεταβολαί, υπάρχουναι και αιώναί ἀλλήθιαι ἄς σφειλομεν να σεβώμεθα, εν ᾧ ημεῖς πλειστάκις προβαίνομεν ὑπὲρ τὸ δέον εις τὴν περιφρόνησιν τῶν νόμων και εις τὴν πρὸς τοὺς ἀνωτέρους ἡμῶν ἀπειθειαν. Ἡ τῶν γονέων ἐξουσία ιδίως είναι λίαν ἐξησθενωμένη, ἡ δὲ τῶν τέκνων ἀνυποταξία πολὺ διαδεδομένη, εν γένει δ' ὁ κοινωνικός ἡμῶν βίος στερεῖται κανόνων, ἀρχῶν, σταθερῶν ἐξέων πρὸς συγκράτησιν τοῦ ὅλου εν τῇ τάξει και τῇ εκπληρώσει τοῦ καθήκοντος. Δ. Γ.

ΔΙΑΤΙ ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΦΕΡΟΥΣΙ ΚΕΦΑΛΗΝ ΔΙΑΒΟΛΟΥ
 (Ἀνεκδοτος παράδοσις)

— Εἰπέ μας παπποῦ, διατί λέγουν ότι ἡ γυνή έχει κεφαλήν διαβόλου; ἠρώτων εν τινι συναναστροφῇ εν Πάτραις τὸν κύριον Δ. Μ. δύο ἐκ τῶν ἐγγόνων του.
 — Να σὰς τὸ πῶ παιδιά μου. Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἕνα μεσημέρι, ὁ Χριστὸς και ὁ Ἅγιος Πέτρος ἐπήγαιναν περίπατον πρὸς τὸν Ἰορδάνην ποταμὸν διὰ νὰ ψαρεύσουν κανένα ψάρι νὰ φάγουν, διότι ἐπεινούσαν και ποτὲ δεν ἐφρόντιζαν ἐνωρίς νὰ μαγειρεύσουν, και οὔτε ποτὲ τοὺς τοὺς ἀφίαναι οἱ ἄνθρωποι ἡσύχους, οὔτε και εὐκαιροῦσαν. Ἐνῶ δὲ ἐψήναν με ψιλὰ ζυλά και εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ποταμοῦ ἕνα πολὺ μεγάλο μπαρμποῦνι, τὸ ὁποῖον εἶχον ψαρέψει, και τὸ ἐκύταζον και οἱ δύο με μεγάλα μάτια σὰν λύκοι πεινασμένοι, και βέβαια ἦσαν οἱ κακόμοιροι, διότι ὅλο και ὀδοιποροῦσαν, αἴφνης ὁ Χριστὸς βλέπει ἀπέναντί των και ὀλίγον παρὰ κάτω τὸν διαβόλον και μίαν γυναῖκα νὰ περιπατοῦν μπρᾶτσο και ὕστερα νὰ πιασθοῦν, νὰ παίζουν γροθιαῖς, και οἱ μῦταις και τῶν δύο νὰ τρέχουν αἶμα ποτάμι. Ὁ Χριστὸς ἀμέσως ἐταράχθη και ἐθύμωσε, και ἐπειδὴ δεν ἤθελε νὰ βλέπῃ τὴν

γυναῖκα νὰ ἐξευτελλίξεται ἔτσι και νὰ τὴν κτυποῦν, λέγει ἀμέσως εις τὸν Πέτρον: — Δεν δύναμαι νὰ ὀποφέρω νὰ φωνεύουν τὰς γυναῖκας. Πάρε αὐτὴν τὴν μάχαιραν και τρέξε και χωρίσε τους, και κάμε ὅπως ζεύρεις. — Ὁ Πέτρος ἔτρεξεν ἀμέσως, ἀλλὰ τότε ὁ διάβολος και ἡ γυναῖκα ἐπίσθησαν χειρότερα, ἐκουβαριάσθησαν, ἐτραβοῦσαν τὰ μαλλιά των και ἰδαγκάνοντο ὡς σκυλιὰ.
 Ὁ Ἅγιος Πέτρος βλέπων ὅτι δεν ἦτο δυνατόν νὰ τοὺς χωρήσῃ οὔτε με τὸ καλὸν οὔτε με τὸ κακόν, και θυμωμένος διότι ἐπερίμενε τὸ μπαρμποῦνι, τοὺς δίδει μὴ με τὴν μάχαιρα και τοὺς κόβει σὰν πρᾶσο και τῶν δύο τὰ κεφάλια. Δεν τὸ περίμενε ὁμως αὐτό. — Μπα, λέγει τότε, τί ἔκαμα, ἐγὼ ἀντὶ νὰ τοὺς χωρίσω τοὺς ἐσκώτασα. Ἐσυλλογίσθη καλά... τί νὰ κάμῃ;... ἐφοβήτο νὰ ἐπιστρέψῃ, διότι θὰ τὸν ἐπέπληττεν ὁ Χριστὸς, και ἴσως, ἴσως... Αἴφνης τοῦ ἐρχεται μία κελὴ ἰδέα, ἐθυμήθη ὅτι ἅμα κοπῆ μία κεφαλὴ, πάλιν κολλᾷ ἐν τὴν θέσῃ ἀμέσως εις τὸν τόπον της. Ἐλαβε μίαν κεφαλὴν αὐτοστιγμῆι χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν, και τὴν ἐκόλλησεν εις τὸν λαιμὸν τῆς γυναίκης, ἔλαβε και τὴν ἄλλην και τὴν ἐκόλλησεν εις τὸν λαιμὸν τοῦ διαβόλου. Τότε τὸν μὲν διαβόλον ἐδίωξε, τὴν δὲ γυναῖκα ὠδήγησε πρὸς τὸν Χριστόν, ὅστις δεν εἶχεν ἀντιληφθῆ, φαίνεται, ὅτι ὁ Πέτρος εἶχε κόψει και κολλᾷ τὰ κεφάλια. — Καθῆστε, παιδιά, νὰ φάμε, τοὺς λέγει. — Και ἐκάθησαν και οἱ τρεῖς τριγύρω ἀπὸ τὸ μεγάλο μπαρμποῦνι, τὸ ὁποῖον εἶχε ψηθῆ περίφημα.
 Ὁ Χριστὸς ὁμως ἐκύταξε τὴν γυναῖκα καλά, καλά, και ἀποροῦσε, διότι αὐτὴ δεν ἐκάθητο καλά, τοὺς ἐπειράζε, ἀνησυχοῦσε και ἔκαμε τρέλλαις. Ὁ πλάστης ἔκαμε τὸν σταυρὸ του, τὸν ξαναἔκανε, κύταζε, ξανακύταζε, και δεν εἴξευρε τί νὰ πῇ.
 Τότε ὁ Ἅγιος Πέτρος τὸν ἐρωτᾷ:
 — Μα τί ἔχεις, διδάσκαλε;
 — Ἐπὲ, Πέτρε, τοῦ ἀπαντᾷ, ἐγὼ δεν ἔβαλα εις τὰς γυναῖκας τέτοια κεφάλια ὅταν ἔπλασα τὸν Κόσμον... δεν μῦ λέγεις τί συμβαίνει; Βλέπω τὴν γυναῖκα πολὺ τρελλή, πολὺ διαφορετικὴ, δεν πᾶμε καλά.
 Ὁ Πέτρος τότε ἠναγκάσθη νὰ διηγηθῇ εις τὸν διδάσκα-

ρᾶς γυναικός, αὐτὴ ἐπὶ τέλους είναι ὁ γλυκὺς και δίκαιος τιμωρὸς τῶν ἀτακτούντων.
 Ὡ ἀγαθαὶ μάμμαι! τίς δεν ὀνειρεύεται τὸ ἥμερον πρόσωπόν σας με τὴν λευκὴν κόμην σας τὴν τόσῳ καλῶς και μετὰ χάριτος κτενισμένην. Τίς ἀνευ ὡμῶν θέλει τηρήσει τὰς σοφῆς παραδόσεις τῆς οἰκογενείας; Πόσον μᾶς εἶθε χρησιμοί!
 Ἐν τῇ Ἀνατολῇ ὁ προσηρμένος τῆς γυναίκης είναι εις τὸ νὰ ἀρέσκῃ, τὴν ἡμέραν δὲ καθ' ἣν τὴν καταλάβῃ τὸ γῆρας ὁ εν τῇ γῇ προσηρμένος τῆς ἐτελεύσει.
 Ἡ μήτηρ τοῦ λοχαγοῦ Ἀντωνοπούλου δύναται νὰ ληφθῇ ὡς τύπος τῶν δυστυχῶν τούτων και ὑπὸ τοιαύτης ζωῆς ταλαιπωρουμένων γυναικῶν. Ἡ καλλονὴ της ὑπῆρξε θαυμασία εν Ἀθήναις, ἀλλ' ἡ ηλικία της ἠνάγκαζε νὰ περιορίσῃ πᾶσαν τέρψιν της ἐντὸς τοῦ κύκλου τῶν τέκνων και ἐγγόνων της, ὧν εὐτυχῶς ἀπελάμβανε τὸν σεβασμόν, ὅστις μόνος τῇ ἀπέμενε.
 Τοὺς ἐπισκέπτας της, μετ' εὐγνωμοσύνης εἰδέχeto, διότι κάπως διεσκάδαζον τὴν μονοτονίαν τοῦ βίου της ἔφερε δὲ τούτους πάντοτε εν τῷ σκοτεινῷ αὐτῆς δωματίῳ, ἕθα ὀλιγον κατ' ὀλίγον οἱ ὀφθαλμοὶ ἐξέκειοντο πρὸς τὸ σκοτὸς και διέκρινον ἐπὶ τῆς μεσαίᾳς τραπέζης, παιγνιόχαρτα ἐσκορπισμένα, δοχεῖον χρυστάλλινον ἐμπεριέχον καπνόν, μικρὸν τινα δισκὸν με ροδοζάχαριν, ρακὴν, και λουκούμα, και ἐπὶ ἐνὸς σοφᾷ ἐφαίνετο ἐγκαταλελειμμένη τις κιθάρα, και ἄνθη... βιβλίον οὐδέν.
 Ἡ ἐκ τοῦ καπνισματος ἀποτραχυθεῖσα φωνὴ της γράϊας ἐνεποιεῖ θλιθεράν ἐντύπωσιν· ἀλλ' ὅταν παρετῆρει τις τοὺς δύο της ὀφθαλμούς, τοὺς σχεδὸν θεταμμένους ἐντὸς ἰσχυρῶν βλεφάρων, κατέλαμβάνετο ὑπὸ οὐκτου πρὸς τὴν ἄλλοτε ὠραίαν ταύτην γυναῖκα, τὴν ἀγαθὴν, τὴν γλυκείαν, τὴν ἐγ-

καταλειμμένην, τὴν ἄκακον, τῆς ὁποίας τὸ πνεῦμα μὴ ὠριμάσαν, δεν ἠδύνατο νὰ συλλάβῃ ἄλλο τι ἢ ἀνοησίας, και τὸ ὁποῖον ἐκρυπτετο ἐξ αἰδοῦς και φόβου.
 Ἐξ εἰρωνείας τῆς τύχης ἐκαλεῖτο Ἀρθούσα.
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'
 Τὸ Ναῦπλιον, ἡ πρωτεύουσα τῶν κατὰ τῆς Τουρκίας ἐπαναστάντων Ἑλλήνων ἀπὸ τοῦ 1829-μέχρι τοῦ 1831, ἡ πόλις ἐξ ἣς ἐξῆλθε τὸ σύνθημα τῆς ἐπαναστάσεως, ἥτις ἐξεθρόνισε τὸν Ὀθωνα, είναι μετὰ τῶν Ἀθηνῶν, Πατρῶν, και τοῦ Πειραιῶς, μία ἐκ τῶν ὠραίων πόλεων τῆς Ἡπειρωτικῆς Ἑλλάδος.
 Ἐάν ἀφαιρέσωμεν τὰ εἰρηστικά παλαιὰ τινος Ἀκροπόλεως και τοῦ Παλαμῆδιου, ἐγειρομένων ἐπὶ τῶν ἀβάτων κρημνῶν, και εν τοῖς νέφεσιν, οὐδὲν ἕτερον ἀξιόλογον μνημεῖον βλέπει τις, ἐάν δὲ ἐξαιρέσωμεν ἐτοιμορόπους τινὰς τουρκικὰς οἰκίας βεβαιωμένας με προσεχούσας ὀροφὰς και ἐξώστας ἐμποιούσας οἰκτράν ἐντύπωσιν, αἱ λοιπαὶ οἰκοδομαὶ ἀπεικονίζουσι τὴν Ἰταλικὴν ἀρχιτεκτονικὴν. Αἱ δὲ ἰδιάζουσαι ἐξ αὐτῶν οἰκίαι, στεροῦνται ὑπογείων διαμερισμάτων συνήθων εν Ἑλλάδι, τὰ ὁποῖα καλοῦσιν ὑπόγεια, και εἰσὶν ἐπιπλωμένα και ἐστολισμένα, χρησιμοποιόντα και ὡς αἰθουσα ὑποδοχῆς και ὡς δωματία ὑπνου. Τὰ ὑπόγεια ταῦτα χάρις εις τὸν λαμπρὸν Ἡλιον τῆς Μεσημβρίας φωτίζονται ἀρκούντως διὰ τῶν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς ὑπαρχόντων μικρῶν παραθύρων, και εἰσὶ ταυτοχρόνως καταφύγιον τῶν ὑπὸ τῆς μεγάλης ζέστης και τῶν ὄχληρῶν και ἀναριθμητῶν κωνώπων καταδιωκομένων κατοίκων.
 Οἱ κώνωπες οὐς γεννᾷ ἡ πλησίον τῆς πόλεως κειμένη θάλασσα εἰσὶν ἀπειράριθμοι και τόσον ὄχληροί, ὥστε διακό-

λόν του τί συνέβη ὅταν ὕπῃγε νὰ χωρίσῃ τὸν διαβόλον και τὴν γυναῖκα, και ὅτι ἔκαμε λάθος και ἐκόλλησε τὴν κεφαλὴν τοῦ διαβόλου εις τὸ σῶμα τῆς γυναίκης και τὴν κεφαλὴν ταύτης εις τὸ σῶμα τοῦ διαβόλου.
 — Πίσω μου Σατανᾶ, κράξῃ αἴφνης ὁ Χριστὸς ρίψας μακρὰν αὐτοῦ τὸ περιμένον μπαρμποῦνι, ὁ κόσμος δεν θὰ ἔχη ἡσυχίαν ἐνεκα τῆς γυναίκης. Και ἐγερθεῖς τοὺς ἀφῆκε και ἐπορεύθη πρὸς τὸ δάσος νὰ ἡσυχάσῃ.
 Ἐκτοτε λοιπὸν παιδιά μου, αἱ γυναῖκες φέρουσι κεφαλὴν διαβόλου, και διὰ τοῦτο οἱ ἄνθρωποι δεν ἔχουν ἡσυχίαν, δεν τοὺς ἀφίνουν οὔτε νὰ φάγουν, οὔτε νὰ ἐργασθοῦν, οὔτε νὰ ἡσυχάσουν.
 — Μα τότε, ὁ Ἅγιος Πέτρος πταίει, ἀποτίνεται εις τῶν ἐγγόνων πρὸς τὸν παπποῦν, και ὄχι ἡ γυναῖκα, ἀφοῦ αὐτὸς τῆς ἔθηκε κατὰ λάθος τὴν κεφαλὴν τοῦ διαβόλου, αὐτὴ τί πταίει;
 — Πταίει δεν πταίει, αὐτὴ ἡ ὁ Πέτρος, δεν ζεύρω. Βλέπω μόνον ὅτι αὐτὴ με τὸν διαβόλον ἐγειναν ἕνα, ἔπειτα ἐπίσθησαν μαλλιά κουβάρια, ἔβαλαν στὰ αἵματα τὸν Ἅγιον Πέτρον, ὅστις δεν ἠμπόρεσε νὰ τοὺς χωρίσῃ, και τέλος ὅτι ἡ μοῖρὰ της ἦτανε νὰ πάρῃ τὴν κεφαλὴν τοῦ διαβόλου!...
 — Μα καλά, τότε ἐρωτᾷ ὁ ἕτερος τῶν ἐγγόνων, ὁ διάβολος ἔχει ἄσχημον κεφαλὴν, είναι τίς, ἡ δὲ γυνὴ είναι ὠραία, ἔχει μορφήν γλυκυτάτην, ἐγὼ δεν βλέπω πῶς ἠλλάξαν κεφαλὰς, ἀφοῦ ἀκόμα ἕκαστος ἔχει τὴν ἰδικὴν του.
 — Ἐὶ τέκνον μου, ἰδῶ είναι ἡ ἀπάτη! Ἰσα ἰσα αὐτὴ ἡ κεφαλὴ τὴν ὁποῖαν τῶρα φέρει ἡ γυνὴ, δεν είναι δική της είναι τοῦ διαβόλου, ὅστις πρὶν ἦτο ἄγγελος... Δαίμων.

ΟΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΜΟΝΑΡΧΑΙ

Κατὰ τὰ τελευταία αὐτοκρατορικά κινήγια ἄτινα ἐγένοντο εν τοῖς ὄρησι τοῦ Χέρβαρθ-Στόκ, εν Πρωσσίᾳ, ὁ αὐτοκράτωρ Γουλιέλμος ὁ Α', ἀφ' οὗ ἐπὶ τινὰ χρόνον ἠκολούθησε τὰς διαφόρους περιπέτειας τοῦ κινήγιου, αἰσθανθεῖς

αὐτὸν ἀδιάθετον, ἠθέλησε νὰ ἐπιστρέψῃ ἀνευ συνοδείας και περὶ εἰς τὴν Ἑπαυλίαν, ἕθα προσωρινῶς κατῶκα.
 Ὁ Βασιλεὺς τῆς Σαξωνίας και ὁ Μέγας δούξ τοῦ Μεκλεμβούργου συνάδουσιν μόνον τὸν αὐτοκράτορα.
 Ὀλίγον τι, πρὶν ἡ ἀφιχθῶσιν εις τὸ ἡμισυ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀγοῦσης εις τὴν Ἑπαυλίαν, ὁ γηραιὸς μονάρχης, ἀπηυδηνῶς πλέον εκ τῆς μακρᾶς και ἐπιπόνου ταύτης ὀδοιπορίας, ἦν διήνησεν, ἐστάθη μετὰ τῶν φίλων του πρὸς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ, ὅπως ἀναλαθῶν τὰς δυνάμεις του ἐξακολούθησῃ τὴν πορείαν του.
 Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, διήρητο ἐκείθεν ἀγροτικὴ τις ἀμάξα ἐνὸς χωρικοῦ, ὅστις συρίττων ἐκρότιε παταγωδῶς τὸ μακτίγιόν του ὡς δαιμονίων. Τὸν ἐσταμάτησαν, και τὸν παρεκάλισαν νὰ παραχωρήσῃ αὐτοῖς ὀλίγην θέσιν πλησίον τρου.
 Ὁ χωρικός μὴ ἀναγνωρίσας αὐτοὺς οὐδὲμως, ἐλπίζων μάλιστα νὰ λάβῃ και μικρὸν τι φιλοδώρημα, ὡς και τὴν εὐκαιρίαν νὰ ροφήσῃ ὀλίγον οἶνον μετ' αὐτῶν, παρεχώρησεν εὐχαρίστως τὴν ἐπὶ τῆς ἀμάξης αἰτηθεῖσαν θέσιν, και μαστιγώσας τοὺς ἵππους του ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του.
 Καθ' ὁδόν, ὁ χωρικός ἀδιαφόρως πῶς ἐστράφη πρὸς τὸν γείτονά του, ὅστις ἐνεκα ἐλλείψεως χώρου τοῦ ἐπέτεξε τὸν πόδα και μετὰ τῆς γνωστῆς ἐκείνης βαναυσότητος, ἥτις διακρίνει τοὺς Γερμανοὺς χωρικούς, τὸν ἠρώτησε.
 — Πῶς ὀνομάζεσαι;
 — Εἶμαι, ὁ μέγας δούξ τοῦ Μεκλεμβούργου, ἀπεκρίθη οὕτως ἀπλῶς.
 — Ὡ!! ὦ!! ἀνεκράξεν εἰρωνικῶς ὁ χωρικός, μὴ δώσας τὴν ἐλαχίστην πίστιν εις τοῦτο, — και σὺ; — Ἐπαύλαθεν ἰρωτῶν τὸν ἕτερον ἐξ ἐκείνων, οὐς εὐρῶν εν τῇ ὁδῷ τοὺς ἀνεβίβασεν ἐπὶ τῆς ἀμάξης του.
 — Ἄ! ἐγὼ εἶμαι ὁ βασιλεὺς τῆς Σαξωνίας! ὕπελαθεν ἐκείνος.
 — Ὡ!! ὦ!! τοῦτο εἶνε παρὰ πολὺ χονδρὸν, φίλατέ μου! ἀπήνησεν ὁ χωρικός καγγαχῶν ὡς βοὺς μυκώμενος.
 — Ἄμῃ εἰς; ἐρωτᾷ τὸν τρίτον, ... δεν χρειαζεται δὲ και καμμιὰ μεγάλη ἀμφιβολία διὰ νὰ τὸ καταλάβῃ κανένας, ὅτι βέβαια σὺ θὰ εἴπης ὅτι εἶσαι ὁ αὐτοκράτωρ Γουλιέλμος ὁ Α'!

τοῦ τῶν Ζουάβων, ἄλλως τε ἔχομεν και μίαν ἀπολογίαν.
 Ἡ Κόρινθος μᾶς ἦτο πλέον ἀνυπόφορος, ὡμῶν δὲ ἀπουσιαζόντων ἱππεύσαμεν και ἐξῆλθομεν ἕνα διασκεδάσωμεν τὴν μελαγχολίαν μόναι· και ἐπειδὴ θὰ μᾶς κατέτρωγον οἱ λύκοι, συναντήσασαι καθ' ὁδόν ἕναν Κλέφτη ὅστις λαλεῖ τὴν Γαλλικὴν, και εἰδέθημεν τὴν συνοδείαν του.
 Οὗτος δεν καλεῖται Τασοῦλης· τὸ ἀληθές ὀνομά του είναι Κώστας Θεοχάρης, υἱὸς ἐνὸς βουλευτοῦ, ὡς λέγει, με καλὴν ἀνατροφὴν, διότι ἀντὶ νὰ μᾶς φέρῃ εις τὸ ληστρικὸν λημέρι ὅπου θὰ ἐνέδρευεν ἡ συμμορία του, μᾶς ἔφερε παρὰ τῷ ἐξεδέλφῳ του κυρίῳ Ἀντωνοπούλῳ, ὁποῦ κατοικοῦμεν τῶρα, μετὰ τοῦ Τασοῦλη.
 Ἐνεκα τοῦ Κυρίου τούτου σὰς γράφω εν ἀγνοίᾳ τῆς θυγατρὸς σας Δεσποινίδος Ραλοῦ, και συνεπὲς ἐπειδὴ εἶθε ἀγῆρ τῆς πείρας και ρωμαντικῆς εν ταύτῳ, σὰς ἐρωτῶ με δύο λέξεις μόνον, ἐάν δεν ἐπιθυμεῖτε ὅπως ἡ θυγάτηρ σας γείνη σύζυγός ἐνὸς κλέφτου, γράψατέ μου ἀμέσως νὰ ἐπιστρέψωμὲν εις Κόρινθον, ἄλλως ἐτοιμασθῆτε νὰ δεχθῆτε αἰτησὴν γάμου διὰ τὴν θυγατέρα σας. Ἀπαντήσατε τάχιστα πρὶν ἡ ἐπέλθῃ καταστροφή. Διατελῶ μετὰ σεβασμοῦ.
 Ἡ θεράπεινά σας ΣΩΣΑΝΝΑ ΡΑΜΟ

Ἐξ εἰρωνείας τῆς τύχης ἐκαλεῖτο Ἀρθούσα.

—Μάλιστα, έχετε δίκαιον, τέκνον μου! απήντησεν ο γηραιός αυτοκράτωρ προσηώς.

Ο χωρικός όλιγόν δειν να μείνη ξηρός εκ των πολλών γελώτων, ένεκα τής νέας απαντήσεως του τρίτου ξένου του, ανατραπείς δε επί τής άμάξης του έγέλα τοσοούτον ίσχυρώς και παραδόξως, ώστε ή παχυσια γαστήρ του έχόρευε μετά παλμών τό Γερμανικόν βάλς.... Όταν μετά μικρόν ήσυχασεν όλίγον παρετήρησε και τους τρεις με τους μικρούς και πονηρούς όφθαλμούς του και τοις λέγει σκωπτικώς:

— Άλλά και έγώ, Κύριοι... είμαι ό Σάχης τής Περσίας!

Οι τρεις μονάρχαι έμειδιάσαν σιωπηλώς με την βλακίαν του όδηγοϋ των, αλλά δεν άντέλεξαν.

Ο χωρικός εξηκολούθησε την όδόν του, υποβλέπων ένίοτε λάθρα τους τρεις ταξειδιώτας, και έμόρφαζε κινών θλιβερώς την κεφαλήν του, υπολαβών αυτούς ως παράφρονας, ένεκα τής παραδόξου μοναρχοδοξομανίας, ήτις ένεφυτεύθη καθ' όδόν εις τό κρανίον των. Σκεφθείς δε μετ' όλίγον και πεισθείς, ότι ούτοι ούδέν άλλο θα ήσαν ειμή δραπεταί του πλησιεστέρου φρενοκομείου, ήρξατο συλλογιζόμενος τίνι τρόπω ν' απαλλαχθή αυτών άβλαβώς.

Ότε όμως άφίκοντο πρό τής επαύλειως, ή φρουρά παρουσίασεν όπλα, οι δε αξιωματικοί έσπευσαν να βοηθήσωσι τον αυτοκράτορα να καταβή του άμαξίου. Τότε μόνον ήρξατο κατανοών, ότι αληθώς οι τρεις ταξειδιώται ήσαν μονάρχαι, αυτός δε ότι ούκ ήν πλέον ό Σάχης τής Περσίας, και μη άναμεινας ούδε στιγμήν τιμής ή ύποδοχής, άλλ' ούδε φιλοδωρήματα και ευχαριστήεις έμαστήγησεν αύθωρει τους ίππους του και απήλθε δρομιαίως.... εϋτυχής ών ότι έλυτρώθη τόσον εύθηνά.

Π. Κ. Π.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Γενικός κατάλογος του έν τώ κόσμω θερισμού

Έν άπάσαις ταίς χώραις τής γής δεν θερίζονται βεβαίως τά προϊόντα κατά την αυτην εποχήν, ένεκα των κατά την αυτην εποχήν διαφορών εις διαφόρους τόπους θερμοκρασιών και τινων άλλων δευτερευόντων λόγων. Ο εξής κατάλογος αποδεικνύει τοϋτο:

1. Κατά Ιανουάριον θερίζουσιν: Όλεανία, Αυστραλία, Νέα Ζηλανδία, Νότιος Αμερική, Χιλή και Αργεντινή Δημοκρατία.

2. Κατά Φεβρουάριον και Μάρτιον: Ασία, Ινδία, Βρετανική Αφρική και Άνω Αίγυπτος.

3. Κατ' Απρίλιον: Ασία, Ασιατική Τουρκία, Περσία, Συρία, Μικρασία, Αφρική, μέση και Κάτω Αίγυπτος.

4. Κατά Μάιον: Ασία. Κεντρική Ασία, Κίνα, Ιαπωνία, Αφρική, Βόρειος Αφρική και Αμερική, Τεξάς, Φλωρίς.

5. Κατά Ιούνιον: Εϋρώπη, Ισπανία, Πορτογαλλία, Ιταλία, Ελλάς, Αμερική Βόρειος, Μισσουρί, Λουιζιάνα, Καυκάς, Ωρηγών, Κολοράδον, Γεωργία, Αλαβάμα.

6. Κατά Ιούλιον: Εϋρώπη, Ρουμανία, Βουλγαρία, Ουγγαρία, Αυστρία, Γαλλία και Νότιος Ρωσία, Αμερική Βορεια, Νεβράσκη, Μιννεσότα, Άνω Καναδάς και Νέα Αγγλία.

7. Κατ' Αύγουστον: Εϋρώπη, Αγγλία, Βέλγιον, Ολλανδία, Πολωνία, Γερμανία, Δανία, Αμερική Βορεια, Κάτω Καναδάς και Αγγλική Κολομβία.

8. Κατά Σεπτέμβριον: Εϋρώπη, Σκωτία, Σουηδία, Νορβηγία, Αμερική Βορεια, Καναδάς Βόρειος.

9. Κατά Οκτώβριον: Εϋρώπη, Ρωσία (άνω).

10. Κατά Νοέμβριον: Νοτία Αμερική, Περού, Αφρική, Νότιος Αφρική.

11. Και κατά Δεκέμβριον έν Ασία ή Βιομανία.

Κεραυνοί και κεραυνόπληκτοι

Διάφοροι ευρωπαϊκαί έφημερίδες έγνώρισαν ήμιν ότι σπου-

δαιοτάτη και τρομερά καταίγεις ένέσκηψεν έσχάτως έν τώ λιμίνι τής Χάβρης, καθ' ήν επί τινας ώρας τό πλοϊον Έδουάρδος υπέστη μεγάλην καταστροφήν και αληθές μαρτύριον.

Τό πλοϊον τοϋτο κατεβλήθη, άπροσδοκήτως και αιφνηδίως, υπό άλλεπαλλήλων άστραπών, δώδεκα αυταί επλήχθησαν επί του καταστρώματος υπό των κεραυνών και άπόλεσαν την όρασιν επί ήμισειαν ήμέραν. Ο πλοίαρχος και ύποπλοίαρχος έπαθον όμοίως βαρέως πληχθέντες υπό των ηλεκτρικών εκκενώσεων.

Τρεις σφίραι πυρός εξερράγησαν άνωθι του πλοϊου μετά τρομερού πατάγου εκπέμπουσαι φλόγας πυριφλεγείς επί του σκάφους.

Η σφοδρότης τής καταίγιδος ταύτης υπήρξεν ούχι μόνον αξιοσημείωτος, αλλά και εξαιρετική εις τά χρονικά. Τό δε πλοϊον περιείχε φορτίον σιδηρών όρυκτων, έξ ών φαίνεται επήλθεν ή άλληλεπίδρασις και αι ηλεκτρικαι εκκενώσεις μετ' αυτής: βεβαρυμένης ατμοσφαιρας και του εκ μετάλλου φορτίου.

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

2

Να εύρεθί, ό αριθμός 100, μεταχειριζόμενων επ' άπαξ των έννεα πρώτων αριθμών 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9.

3

Τις των αρχαίων έξεστόμισε την ιστορικήν ταύτην φράσιν: «Λοιπόν, θα τοις δείξωμεν ότι ζώμεν ακόμη!»

Ο λύτης άμφοτέρων των άνωτέρω δύο αινιγμάτων λαμβάνει ως δώρον βιβλίον τι, λαμοδιέτην ή καρφίδα αξίασμέχρι δραχμών τριών.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΤΗΣ 'ΦΥΣΕΩΣ,

Μ. Ι. Α. Πόρον. Συγγνώμην διά καθυστέρησιν. Απεστείλαμεν εκ νέου ολοκλήρους σειράς. — Β. Α. Κατούναν. Ένεγράψαμεν όλους και ευχαριστούμεν. — Ι. Κ. έμπορον, Ε. Φ. δικολάβου, Α. Π. τελωνοσταθμαρχην, Α. Κ. έμπορον, Α. Κ. τσαρουχών, Δ. Σ, Β. Π, έμπόρους Κατούναν. Σ'ας ένεγράψαμεν δι' έν έτος. — Φ. Μ. Αίμυνη. Σ'ας απεστείλαμεν νέαν σειράν, αναμεινόμεν ευχάριστον αποτέλεσμα, ευχαριστούμεν. — Δ. Ι. Π. Αιτωλικόν. Έλάθομεν συνδρομήν σας ευχαριστούμεν. Αποδείξεις σας φέρει αριθμόν 122. Έν κοϋτεις κάτι έλπίζομεν πάντοτε αύτόθεν. — Γ. Α. Κ. 'Οδυσσών. Έλαβον δελτάριον, πλην έπερίμενον και ενεργείας σου. Περί μεταφράσεως έχει καλώς, συμφωνώ. Δέον να έχω μερικά σώματα εις γραφεϊον πρός ενεργείαν δέντων. Απάντησον. — Η. Η. Κ. Κωνσταντιζαν. Έλάβομεν δελτάριον και σας ευχαριστούμεν. Συμφωνούμεν εις γραφόμενα. Περιοδικήν άγει εξαισίως. Αναμεινόμεν ενεργείας σας και σας ευγνωμονούμεν. Έλπίζομεν πολλά αύτόθεν. — Κ. Ν. Τήνον. Έλάβομεν επιστολήν σας ευχαριστούμεν πληροφορίας. Σειράν αποστείλαμεν εις Κ. και Ι. Β. ως γράφετε. Επίσης απεστείλαμεν ταϋτοχρόνως έν ιδίω φακέλλω αποδείξεις δύο, ως έλπίζομεν έλάβετε. Αναμεινόμεν. — Σπ. Α. Α. Αηζούριον. Έλάβομεν συνδρομήν σας, ευχαριστούμεν. Δώρα αποστέλλομεν προσεχώς. Αποδείξεις σας φέρει αριθμόν 123 ήν θα σας αποστείλωμεν προσεχώς και ήτις χρησιμεύσει εις κληρώσεις νέου έτους κατά τά έν τή Φύσει γραφόμενα. Παρακαλούμεν δε να μάς έγγράψητε και κανένα φίλον σας συνδρομητήν. — Σπ. Δ. Λαμϊαν. Συνεμορφώθημεν. Αποδείξεις και δώρα απεστείλαμεν ταχυδρομικώς. Ευχαριστούμεν και έλπίζομεν πάντοτε εις ενεργείας σας. — Σ. Σ. Μέγαρο. Έλάβομεν έπιταγήν, ευχαριστούμεν πολύ. Αποδείξεις σας φέρει αριθμόν 134, του Ν. Σ. 135, του Γ. Β. 136. ούς ένεγράψαμεν όμοίως και απεστείλαμεν σειράς. Δώρα έχετε προσεχώς. Μη μάς λησμονήτε δε εις τό μέλλον.